

Nar, at hvor meget vi end have søgt at spare, hvor vi have kunnet det, er dog Resultatet blevet det, at Pengene ere gaaede med. Det er fremhævet nu af ærede Talere, der have haft Ordet, og navnlig af den ærede sidste Taler, at den store Kassebeholdning nu er gaaet ned til det samme, som den var i sin Tid, da den ærede Finansminister tiltraadte sit nuværende Embede, det vil sige, at alle de store Summer, som i en Række af Aar ophobede sig i Kassebeholdningen, efterhaanden ere gaaede med. Altsaa alt, hvad vi have gjort her, har ikke bidraget til enten at lette Skattebyrdenes Byrder eller til at bevare Kassebeholdningen, men det har tillige bevirket noget, som efter min Mening er endnu betænkeligere, idet det har berøvet os allesammen Evnen til at spare. Hvis vi en Gang komme til normale Forhold, som jeg haaber, vi gøre en Gang — idet jeg dog meget skal afholde mig fra at udtale det allermindste om, hvad jeg i den Retning mener om Tidspunktet derfor — men naar vi altsaa en Gang komme i normale Forhold, hvor er saa den gamle Sparfærdighedsaand, som i sin Tid har udmærket dette Ting? Seg, der, som de Herrer vide, i nogle Aar har haft med Detaillerne i Finanslovgivningen at bestille, har paa ethvert Punkt og paa hvert eneste Spørgsmaal mærket, at denne Sparfærdighedsaand er borte. Vi kunne i Finansudvalget om et eller andet Bidrag eller Understøttelse til en eller anden Ting — Summer, der selv om de i og for sig i Reglen ikke ere store, dog, naar de lægges sammen, blive meget betydelige — gøre Forsøg paa at sige: Nej, lad os endelig en Gang stoppe, lad os ikke bringe det dertil, at enhver Foranstaltning eller enhver Mand, som har det allermindste med offentlige Interesser at gøre, skal statsunderstøttes — vi kunne prøve at føre noget saadant igennem, men saa komme de Herrer enten privat eller i Partimøder eller her i Salen og sige til os: Herre Gud! Alle andre saa, hvorfor saa ikke give her ogsaa? Eller ogsaa sige de: Pengene gaa jo alligevel, hvorfor saa ikke bruge dem til et Formaal, som en eller anden har Sympati for? Det vil blive frygtelig til os, naar vi en Gang komme saa vidt, at vi enes med Regeringen og det

høje Ting oven over os om en Finansloov, at vi mangle Sparfærdighed, at det næsten ikke er os muligt mere at sige Nej. Der kan komme Folk med de allermærkværdigste Foretagender — jeg vil ikke nævne noget enkelt, man kunde derved komme til at kaste Skygge paa private Folk — men vi kende alle sammen saadanne Entrepriiser og Studier, og Gud maa vide hvad, som det ikke er muligt at nægte en Understøttelse, og offentlige Foretagender, som meget gaa i Retning af Lüksus, ere vi ogsaa her gaaede ind paa. Seg vil f. Eks. nævne Helsingørs Banegaard. Enhver, der har set den, vil vistnok sige, at det er en Bygning, der ikke staar i noget som helst Forhold til vort Lands Formuesomstændigheder, men ikke desmindre ere vi alle sammen gaaede flod ind paa at bygge alle de Penge op der. Hvorfor? Ja — Pengene gaa jo alligevel! I den Henseende tror jeg, at man har Lov til, ligesom det ærede Medlem for Bræsts Amts 6te Valgkreds (Bojsen), at tro, at vi nu muligvis staa ved et Vendepunkt, at vi her nu dog muligvis kunne komme til at raade over noget mere af Pengene, og at i det hele taget det Beløb, om hvilket der voteres bindende her i Tinget, bliver større, end det hidtil har været. De Budgetter, som vi hidtil have set, have angaaet langt større Udgiftsbeløb end det, der nu foreligger, vi have skaaret dem ned, men saa have vi nogen Tid efter set provisoriske Budgetter, som fuldstændig strøg alle de Betætelser, vi havde sat ind her. Seg skal indrømme, at i Aar ser det ud til, at denne Strid ikke, i hvert Fald ikke pekuniært, vil faa det Omfang, som den har haft tidligere, og det er derfor muligt, at vi nu staa over for en ny Æra, en Æra, hvor vi virkelig kunne gøre mere Indflydelse gældende paa Finanslovens Enkeltheder, end vi have kunnet gøre før, idet der er større Midler nu til Disposition for den Slags Foretagender, som vi ønske gennemføre, end der har været tidligere. Den højtærede Finansminister roste sig af ved Finanslovens Forelæggelse — og det er ogsaa optaget af de to ærede Medlemmer, som have haft Ordet — at dette Budget udmærkede sig ved at have et Overskud paa 1½ Mill. Kr. Jeg skal villig anerkende dette, skønt jeg egentlig talt finder det underligt, at den højtærede Finansmi-